

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ВИЩИЙ ДЕРЖАВНИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД УКРАЇНИ
«БУКОВИНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»
ХАРКІВСЬКА МЕДИЧНА АКАДЕМІЯ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ОСВІТИ

ДЕПАРТАМЕНТ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я
ЧЕРНІВЕЦЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ

МАТЕРІАЛИ

науково-практичної
конференції
з міжнародною участю

«АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ТЕОРЕТИЧНОЇ ТА ПРАКТИЧНОЇ ПАРАЗИТОЛОГІЇ У МЕДИЦИНІ ТА ФАРМАЦІЇ»

8-9 жовтня 2020 року

Чернівці, 2020

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ВИЩИЙ ДЕРЖАВНИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД УКРАЇНИ
«БУКОВИНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»
ХАРКІВСЬКА МЕДИЧНА АКАДЕМІЯ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ОСВІТИ

ДЕПАРТАМЕНТ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я
ЧЕРНІВЕЦЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ

МАТЕРІАЛИ

науково-практичної
конференції
з міжнародною участю

«АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ТЕОРЕТИЧНОЇ
ТА ПРАКТИЧНОЇ ПАРАЗИТОЛОГІЇ
У МЕДИЦИНІ ТА ФАРМАЦІЇ»

8-9 жовтня 2020 року

Чернівці, 2020

тики паразитарних захворювань шкіри, заходи професійної безпеки при роботі на різних етапах медсестринського процесу, а також важливе значення санітарно-просвітньої роботи серед пацієнтів і населення тощо.

Отже, актуальними питаннями викладання паразитарних захворювань шкіри студентам спеціальності «медсестринство» є детальний розгляд аспектів епідеміології цих захворювань, клінічних особливостей їх сучасного перебігу, принципів діагностики, лікування й профілактики, ґрунтовне засвоєння яких студентами сприятиме підвищенню рівня їх фахової підготовки, а в майбутньому – високопрофесійному наданню медичної допомоги пацієнтам із паразитарними захворюваннями шкіри на всіх етапах медсестринського процесу та при проведенні протиепідемічних та профілактичних заходів.

АКТУАЛЬНІСТЬ ВИКЛАДАННЯ АСПЕКТІВ ДЕМОДЕКОЗУ ПРИ ПІДГОТОВЦІ ЛІКАРІВ ЗАГАЛЬНОЇ ПРАКТИКИ – СІМЕЙНОЇ МЕДИЦИНИ

*Денисенко О.І., Перепічка М.П., Гаєвська М.Ю., Сторожук М.В.
Вищий державний навчальний заклад України
«Буковинський державний медичний університет», м. Чернівці*

Зважаючи на тенденції реформування медичної галузі в Україні та збільшення кількості звернень із патологією шкіри до лікарів загальної практики – сімейної медицини, важливим аспектом при викладанні дерматовенерології лікарям сімейної практики є висвітлення аспектів демодекозу – поширеного паразитарного захворювання шкіри. Актуальність розгляду теми демодекозу зумовлена як поширеністю дерматозу, особливо серед осіб активного працездатного віку, так і його клінічними особливостями – переважним ураженням відкритих ділянок шкіри (обличчя), тенденцією до тривалого хронічного перебігу, що є причиною психоемоційних розладів у пацієнтів, зниження їх працездатності та соціальної активності.

При підготовці лікарів загальної практики – сімейної медицини насамперед звертається увага на аспекти етіології та патогенезу демодекозу. Демодекоз

– це паразитарне захворювання шкіри, спричинене кліщами роду *Demodex*, при цьому кліщі виду *Demodex folliculorum* уражають переважно волосяні цибулини обличчя, брів і вій, зрідка – голови і грудей, а *Demodex brevis* уражають переважно сальні залози. Разом з тим, присутність збудника на шкірних покриттях є недостатньою для розвитку клінічної картини, яка виникає за дії низки екзо- та ендогенних факторів. Екзогенними факторами, що сприяють розвитку демодекозу, є наступні: сезонність (весняно-літній період), дія високих температур, сонячна інсоляція, нераціональний догляд за шкірою, надмірне нанесення макіяжу тощо. До ендогенних факторів, які призводять до порушення рівноваги «паразит – хазяїн» відносять: хронічні захворювання органів травлення, дисфункцію ендокринної та нервової систем, хронічні вогнища інфекції, гіповітамінози, імунодефіцитні стани тощо, тому в плані забезпечення ефективності лікування та профілактики загострень дерматозу пацієнти повинні бути комплексно обстеженими з метою виявлення всіх можливих етіопатогенетичних чинників дерматозу.

Клінічно демодекоз проявляється розвитком переважно на шкірі обличчя дрібних запальних вузликів (папул) і гнійничків (пустул) на тлі помірного почервоніння шкіри, які є характерними й для інших гострих та хронічних дерматозів, таких як розацеа, вугрова хвороба, фотодерматити, міліарний туберкульоз шкіри тощо, що вимагає проведення відповідної диференційної діагностики.

У зв'язку з цим під час викладання лікарям загальної практики – сімейної медицини клінічних аспектів демодекозу широко використовуються фотоілюстративні навчально-наочні матеріали з широкою демонстрацією як клінічних проявів демодекозу, так й інших дерматозів із подібною клінічною картиною, з якими необхідно проводити диференційну діагностику. Важливим аспектом викладання демодекозу є ознайомлення майбутніх лікарів сімейної практики з основними принципами діагностики та лікування пацієнтів із демодекозом, які передбачають не лише застосування системної та топічної протипаразитарної терапії, але й діагностику та лікування супутніх соматичних захворювань, сана-

цію хронічних осередків інфекції, імунокорекцію тощо з метою попередження розвитку рецидивів дерматозу у майбутньому.

Отже, поширеність демодекозу, поліфакторність його етіопатогенезу та подібність клінічних проявів з іншими захворюваннями шкіри визначають актуальність розгляду всіх важливих аспектів демодекозу при викладанні дерматовенерології лікарям загальної практики – сімейної медицини, що сприятиме підвищенню рівня їх фахових знань та правильній тактиці ведення таких пацієнтів.

АНТИГЕЛЬМІНТНА ДІЯ РЕЧОВИН РОСЛИННОГО ПОХОДЖЕННЯ

*Дубінін С.І., Клепець О.В., Рябушко О.Б., Ваценко А.В.,
Улановська-Циба Н.А., Передерій Н.О.*

Українська медична стоматологічна академія, м. Полтава

За даними ВООЗ, гельмінтози становлять до 90% усіх паразитарних захворювань у світі. В Європі на гельмінтози страждає кожен третій житель. В Україні офіційно реєструють 300-400 тис. випадків гельмінтозів щороку, а за альтернативними даними ця цифра може сягати до 2 млн. Зважаючи на погіршення екологічної ситуації, зміну кліматичних умов та інтенсивність процесів глобалізації, слід очікувати на подальше поширення паразитарних інвазій, а отже й бути готовими до ефективної їм протидії.

У лікуванні гельмінтозів особливе місце належить лікарським рослинам. Узагальнення літературних джерел показало, що антигельмінтна дія лікарських рослин пов'язана із наявністю у їх складі вторинних метаболітів – синтезованих рослинами органічних сполук, які опосередковують їх взаємодію з іншими організмами. За походженням та хімічною структурою вторинні метаболіти рослин поділяють на три великі групи: терпени, феноли та нітрогеновмісні сполуки. Їх сумісна дія у складі антигельмінтного засобу може мати адитивний, синергічний або антагоністичний характер. Кожна група вторинних ме-